

นักสืบเทพนิยาย

3

เวทมนตร์ร้าย ๘ ของไอดา เจ้าเข็ญหา

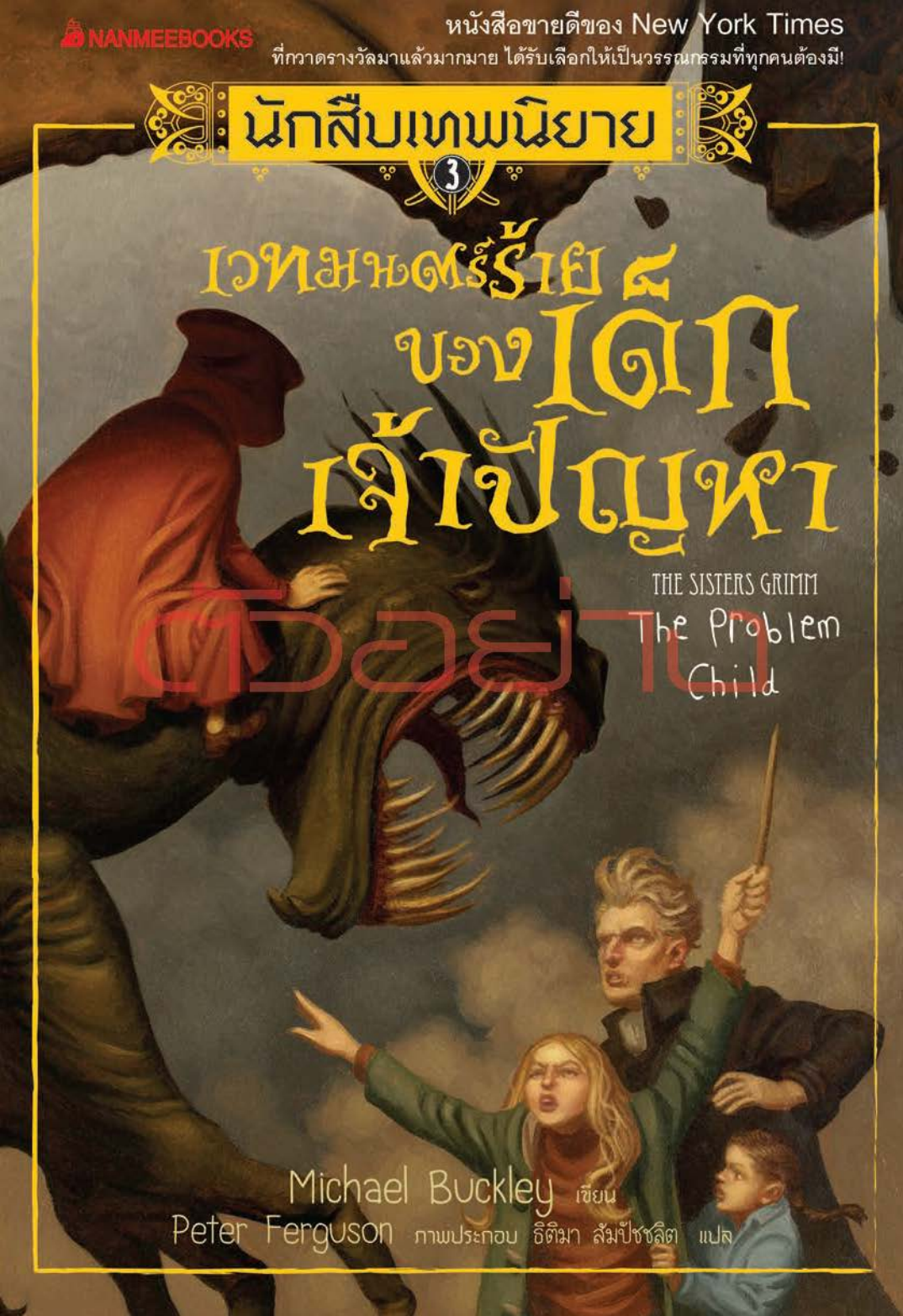
THE SISTERS GRIMM

The Problem
Child

ตัวอย่าง

Michael Buckley เขียน

Peter Ferguson ภาพประกอบ อธิติมา สัมป็จลิตา แปล

น่านมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด พิมพ์

The Sisters Grimm 3: The Problem Child

นักสืบเทพนิยาย เล่ม 3 เวทมนตร์ร้ายของเด็กเจ้าปัญหา

Michael Buckley เขียน

Peter Ferguson ภาพประกอบ

อิตีมา สัมปชชิต แปล

รุ่งอรุณ สัมปชชิต บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2554

ราคา 165 บาท

ฉบับ e-book ราคา 124 บาท

Original Title: The Sisters Grimm: The Problem Child by Michael Buckley

Copyright © 2005 Michael Buckley

First published in the English language in 2006

By Harry N.Abrams, Incorporated, New York

This book is published through an arrangement with Bridge Communications Co., Ltd.

Tel. 0-2645-4424 to 26, e-mail: rights@brigdecmm.org

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2554: สำนักพิมพ์น่านมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

บัคกีลีย์, ไมเคิล.

เวทมนตร์ร้ายของเด็กเจ้าปัญหา. — กรุงเทพฯ: น่านมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์, 2554.
224 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. อิตีมา สัมปชชิต, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

813.54

ISBN 978-616-04-0503-9

ISBN 978-616-04-1093-4 (ฉบับ e-book)

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตยวัฒนา ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการสายผลิตภัณฑ์ ราตรี สังข์ถนุญ
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนจินดา บรรณาธิการบริหาร พรกวิรินทร์ แสงสินชัย หัวหน้ากอง
บรรณาธิการ ศันสนีย์ ตูลยธนบดี บรรณาธิการเล่ม อิตีมา สัมปชชิต หัวหน้ากองประสานงาน
การผลิต จรัสศรี พรหมเทพประสานงานการผลิต ฉัตรทิพย์ กิลิทธิ์ อนุสรดา ดาณนศ หัวหน้ากอง
พิสูจน์อักษรและตรวจจบ อ่าพันธ์ คงมัน พิสูจน์อักษรและตรวจจบ บรรณาราย สุตวัฒนคุณ
ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา ส่งสงค์ ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว ศิลปกรรม
ธีรวัดน์ เอี่ยมพิทักษ์พร คอมพิวเตอร์กราฟิก ภมรมาศ ต้นทุลทุกล ปัทมา แดงวิจิตร สำนักงาน
บริษัท น่านมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตย
เหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919
e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลดที่ อีเลิฟเว่น คัลเลอร์ส โทร. 0-2215-9306 พิมพ์ที่ H.N. Group โทร. 0-2295-3544

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท น่านมีบุ๊กส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท

แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้มีผลิตมาจากไม้ในป่าปลูก โดยไม่ทำลายป่าไม้ธรรมชาติ
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าซ้ำ หน้าขาดหาย

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

หนังสือในชุด **นักสืบเทพนิยาย** ถือเป็นวรรณกรรมชุดที่ติดอันดับขายดี นิตยสารไทมส์ของไมเคิล บักลีย์ ที่ผู้อ่านให้การต้อนรับอย่างอบอุ่นและรอยยิ้มเล่มต่อไปอย่างใจจดใจจ่อ

คดีพ่อแม่หายตัวไปนานปีกว่า เป็นคดีหลักที่ซาบรีนาและดาฟเนสสืบหา มาตลอด จนได้เบาะแสของกลุ่มมือสีเลือด องค์กรลับของชาวนิรันดร์ที่ลักพาตัว พ่อแม่เธอไป

ด้วยความร่วมแรงร่วมใจของคนในครอบครัว รวมถึงความช่วยเหลือ อย่างไม่ค้อยจะเต็มใจนักจากราชาตัวโกงกวนประสาท ทำให้พวกเขาเกือบได้ตัว พ่อแม่คืนมา แต่กลับถูกเด็กหญิงตัวน้อยผู้โด่งดังขุดขวางเอาไว้ เหตุการณ์ยิ่ง วุ่นวายเมื่อญาติตระกูลกริมม์ผู้ไม่เคยมีใครเอ่ยถึงปรากฏตัว และทั้งตระกูลต้อง ออกตามหาอาวุธร้ายกาจไว้ต่อสู้กับสัตว์ประหลาด

ร่วมลุ้นไปกับความตื่นเต้นทุกลมหายใจ และจินตนาการอันบรรเจิดที่ พลิกโฉมหน้าของเหล่าตัวละครดั่งแห่งเทพนิยายกันต่อได้ใน **นักสืบเทพนิยาย ตอน เวทมนตร์ร้ายของเด็กเจ้าปัญหา**

นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์

เขาร่อนลงมาจากหมู่เมฆราวกับเทพ ห่อหุ้มอยู่ในลำแสงไฟที่สว่างจนซาบรีนากับดาฟเนต้องบึ้งตาแล้วเป็อนสายตาทันที พอเขาลงถึงพื้นอย่างคล่องแคล่วแล้วยิ้มให้ทั้งกลุ่ม แสงไฟก็หรือลางพอที่พวกเขาจะมองเห็นหน้าเขาได้ ผู้ชายคนที่เขาเป็นเมื่อครู่หายไปแล้ว เนื้อหนังของเขาถูกแทนที่ด้วยคริสตัลระยิบระยับ ตาของเขาเป็นไฟลุกโชน ราวกับดวงอาทิตย์เล็กๆ สองดวงส่องแสงลงมาที่พวกเขาทุกคน แต่พอเขาเหลือบมองมาที่ซาบรีนา เธอก็เห็นว่ากรแปลงร่างของเขาไม่ได้ขโมยรอยยิ้มซีเล่นแปลกประหลาดของเขาไปด้วย เขาก้าวมาหาเธอพร้อมอ้าแขนกว้าง เธอผงะถอยหลังด้วยความกลัว รอยยิ้มซีเล่นของเขาจึงเปลี่ยนเป็นบึ้งตึง

"อาทำอะไรลงไปคะ" ซาบรีนาถาม

"ฉันให้พรตัวเองไงล่ะ" เขาตอบ "ฉันอยากมีอำนาจพอจะทำให้คนที่ฉันรักมีความสุข ฉันเศร้าโศกมาตลอด ความสุขนะดีกว่า เธอก็มีความสุขได้ด้วยเหมือนกัน อธิษฐานขออะไรสิ ซาบรีนา อะไรก็ได้ ฉันทำให้มันเกิดขึ้นได้"

"แต่ดูราคาของมันสิ!" ย่าเรลดตาพูดขณะเข้าไปใกล้ร่างที่แก่ขึ้นอย่างรวดเร็วของนายกเทศมนตรีชาร์มมิง สโนว์ไวต์ คนรักของเขานอนอยู่ข้างเขา เอื้อมมือเป็นข้อปุดโปนเหลือแต่กระดูกมาแตะใบหน้าเหยียนของเขา ทุกที่ที่ซาบรีนามองไป ชาวนิรันดร์นอนต่อลู่อยู่กับความแก่ที่ถาโถมเข้าไปใส่กะทันหันหลายคนอาการปางตาย

"อย่าร้องไห้ให้พวกมัน" สิ่งมีชีวิตสว่างไสวพูดกับหญิงชรา "ชาวนิรันดร์มีช่วงชีวิตที่รุ่งโรจน์ และมันก็เป็นเวลานานแสนนานมาแล้ว ด้วยพลังของพวกเขาฉันสามารถสร้างโลกใบนี้ใหม่ให้เป็นเหมือนสวรรค์ ซึ่ง 'ความสุขชาวนิรันดร์' ไม่ได้มีไว้เฉพาะพวกคนจากนิทานก่อนนอนที่มีชีวิตเท่านั้น ได้เวลาทำให้ทุกความฝันของเราเป็นจริงแล้ว!"

1

ห้าวันก่อน

ซาปรินาลิมตาขึ้นมาเห็นสัตว์ประหลาดตัวหนึ่งคร่อมอยู่เหนือตัวเธอ มันสูงเกือบลิบห้าฟุต มีผิวเป็นเกล็ด ปีกหนึ่งสีดำสองปีกและหางใหญ่เหมือนงูกำลังพาดไปมา เท้าและมือมีขนาดใหญ่ยักษ์เกือบเท่าขนาดตัวของมัน และหัวตรงปลายคอที่ยาวเหมือนงูมีแต่ฟันเขี้ยวฟันปลานับพันซี่กำลังจะจับหน้าเธอ น้ำลายหยดหนึ่งหยดจากปากของเจ้าสัตว์ร้ายลงมาที่หน้าผากของเธอ มันร้อนเหมือนลาวาหอมเหลว "แจ็บเบอร์วีกกี!" เจ้าสัตว์ประหลาดคำราม

ซาปรินากลัวจนไม่กล้าขยับ หลับตาลง และทำสิ่งเดียวที่เธอทำได้ เธอภาวนา *ได้โปรด! ได้โปรด! ได้โปรด! ขอให้นี่เป็นแค่ฝันร้ายที่เถอะ!*

ครู่ต่อมาเธอค่อยๆ ลืมตาข้างหนึ่งขึ้น โชคร้ายที่เจ้าสัตว์ประหลาดยังคงอยู่ตรงนั้น

"ไปให้พ้น" ซาปรินากระซิบ

"โง่ อรุณสวัสดิ์!" เสียงเด็กชายคนหนึ่งร้องมาจากที่ไหนสักแห่งในห้อง

ซาบรีนา รู้จักเจ้าของเสียงดี "พักเธอ"

"เราปลุกเธอหรือเปล่า โทษทีนะ!"

"เธอช่วยเอาเจ้าตัวนี้ออกไปจากฉันที่ได้ไหม" ซาบรีนาพูด

"มันก็ต้องมีค่าใช้จ่ายกันหน่อย"

"อะไรนะ"

"ฉันคำนวณแล้วว่าถ้าฉันจะต้องช่วยเธอทุกครั้งที่เธอเกิดเรื่องละก็ ฉันก็น่าจะได้ค่าแรงบ้าง อัตราสำหรับงานประเภทนี้คือเจ็ดล้านดอลลาร์" พักว่า

"ฉันจะไปเอาเจ็ดล้านดอลลาร์มาจากไหนกันเล่า ฉันเพิ่งอายุสิบเอ็ดเองนะ!"

"แล้วฉันก็ต้องการขมของเธอทั้งหมดตลอดหกเดือนข้างหน้าด้วย" พักเสริม

เจ้าสัตว์ประหลาดคำรามใส่หน้าซาบรีนา ลิ่นยาวๆ สีม่วงพุ่งออกมาจากปากอสูรแล้วเลียหน้าเธอแผลปๆ

"ก็ได้!" ซาบรีนาร้อง

พักกระโจนขึ้นไปในอากาศ ตีลังกาเหมือนนักกายกรรมโอลิมปิก แล้วไปเกาะอยู่ที่โคมไฟฝุ่นเชลอะที่ห้อยลงมาจากเพดานด้านบน พอแหว่งได้ที่ เขาก็เหวี่ยงเอาเท้าลงยันใส่ใบหน้าของขวัญของเจ้าสัตว์ประหลาด เจ้าสัตว์ร้ายเซถอยหลังแล้วคำราม เด็กชายผู้มองไวใช้หน้าของเจ้าสัตว์ประหลาดเป็นสปริงบอร์ด ตีลังกาอีกครั้ง เอาเท้าลง มือเท้าอยู่ที่เอว เขาหันมาหาซาบรีนาแล้วยิ้มซุกซนให้ จากนั้นก็ดึงเธอลุกขึ้น "เห็นท่าลงฉันไหม กริมม์ มันใจได้เลยว่าคุ้มค่าเงินของเธอแน่"

ซาบรีนาทำหน้าบึ้ง "ฉันหมดสติไปนานเท่าไร" เธอถาม หัวของเธอยังปวดตุบๆ จากแรงตบที่เจ้าอสูรทำร้ายตอนที่เธอมาถึง

"ก็นานพอที่ฉันจะทำให้เจ้ายักษ์น่าเกลียดนั้นโกรธได้ก็แล้วกัน" พักบอกขณะที่เจ้าสัตว์ร้ายพินตัวแล้วพุ่งเข้าไปใส่เด็กๆ ด้วยความเร็วเหลือเชื่อ

ปีกขนาดยักษ์เป็นรีวสี่ชมพูสองปีกโผล่ออกมาจากหลังของพักแล้ว กระพือพับๆ ซาบรีนาไม่ทันตั้งตัว เขาก็คว้าด้านหลังเสื้อโค้ตของเธอแล้วดึงเธอ ขึ้นไปในอากาศ หลบการโจมตีของเจ้าสัตว์ร้ายได้อย่างหวุดหวิด กำแพงที่ทั้งสองเพิ่งไปยืนอยู่ไม่ใช่ศิขณาดนั้น แรงทำลายล้างของเจ้าสัตว์ประหลาดทำให้ มันพังลงมา

"ฉันทัดการตัวใหญ่" พักบอกเมื่อเขาวางซาบรีนากลับลงบนพื้น "เธอ จัดการตัวเล็กไปแล้วกันนะ"

ซาบรีนามองตามสายตาของเขา อีกฟากของมุมห้อง เด็กตัวเล็กคนหนึ่ง สวมเสื้อคลุมสีแดงยาวกรอมเท้า เธอนั่งอยู่บนเตียงโรงพยาบาลสกปรก ช่างๆ ร่างของผู้ใหญ่สองคนที่ไม่รู้จักตัว เฮนรีและเวโรนิกา กริมม์ -- พ่อกับแม่ของ ซาบรีนา!

ซาบรีนาเข้ามาพัวพันในสถานการณ์ไม่ธรรมดานี้ได้อย่างไรนั้นเป็นเรื่องที่ยาวและแทบไม่น่าเชื่อ มันเริ่มขึ้นเมื่อหนึ่งปีครึ่งที่แล้ว เมื่อพ่อกับแม่ของเธอ หายตัวไปอย่างลึกลับ เบาะแสเดียวที่ตำรวจพบคือรอยมือสีแดงเหมือนเลือด บนแผงหน้าปัดรถของพวกเขาที่ถูกทิ้งเอาไว้ เมื่อไม่มีอะไรให้สืบสาวต่อได้ และไม่มีญาติสนิทที่ไหนรับเป็นผู้ปกครอง ตำรวจจึงจำเป็นต้องส่งซาบรีนาและ ดาฟเน น้องสาวอายุหกขวบของเธอ ไปอยู่ในความดูแลของสถานเลี้ยงเด็ก กำพร้า เรื่องต่างๆ เลวร้ายขึ้นนับแต่นั้นมา เด็กหญิงทั้งสองถูกดึงไปตาม บ้านอุปถัมภ์หลังแล้วหลังเล่า แต่ละหลังเต็มไปด้วยพวกวิกิลจิดชานแท้ที่ใช้ ซาบรีนาและดาฟเนราวกับคนใช้ คนสวน และครั้งหนึ่งถึงขนาดได้เป็นช่างปู หลังคาบ้านสมัครเล่นกันทั้งคู่ กว่ายาที่ไม่ได้พบหน้ากันมานานแสนนานของ พวกเขาจะตามหาพวกเขาเจอในที่สุด ซาบรีนาก็คิดว่าเธอคงเชื่อใจใครไม่ได้ อีกแล้ว ยาเรลดาก็พิสูจน์ให้เธอเชื่อได้ไม่ง่ายเช่นกัน พวกเขาเข้าไปอยู่ในบ้าน ของหญิงชราไม่ทันถึงสิบนาที เธอก็เล่าเรื่องเหลือเชื่อต่างๆ เด็กหญิงทั้งสอง เป็นทายาทอยู่รุ่นสุดท้ายของสองพี่น้องตระกูลกริมม์ที่ยังมีชีวิต ซึ่งเธออ้างว่า

หนังสือเทพนิยายของพวกเขาไม่ใช่นิทานชุดก่อนนอน แต่เป็นประวัติศาสตร์ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ย่าเรลดายังบอกอีกว่าเพอร์รีพอร์ตแลนด์ถึง บ้านเกิดแห่งใหม่ของเธอ เต็มไปด้วยตัวละครที่ตรงออกมาจากเทพนิยาย ซึ่งตอนนี้เรียกตัวเองว่าชาวนิรันดร์ และใช้ชีวิตอยู่เคียงข้างประชากรธรรมดาในเมือง แม้ว่าจะต้องใช้เวทมนตร์ในการปลอมตัวเพื่อปกปิดฐานะที่แท้จริงของพวกเขาก็ตาม

สำหรับซาบรีนา เรื่องเล่าของย่าเรลด่าฟังดูเหมือนคำพูดเพื่อจูงใจเง่าของผู้หญิงคนหนึ่งที่หมอลืมเขียนใบสั่งยาให้ และเรื่องเล่าของเธอก็ยังมีด้านมืดอีกด้วย "ชาวนิรันดร์" พวกนี้ไม่ได้แค่อาศัยอยู่ในเมือง -- พวกเขาถูกขังอยู่ที่นั่น วิลเฮล์ม สองพี่น้องตระกูลกริมม์คนน้อง ร่ายคาถาใส่เมืองเพื่อป้องกันไม่ให้ชาวนิรันดร์ออกไปทำสงครามกับพวกมนุษย์ คาถาจะถูกแก้เมื่อสมาชิกคนสุดท้ายของครอบครัวกริมม์ตาย ซาบรีนาเตือนน้องสาวว่าเรื่องเล่าของหญิงชราเป็นเรื่องไร้สาระ แต่เมื่อเรลด่าถูกยักษ์สูงสองร้อยฟุตจับตัวไป ซาบรีนาก็ไม่อาจปฏิเสธความจริงได้อีกต่อไป โชคดีที่สองสาวหาทางช่วยย่าของเธอเอาไว้ได้ และนับแต่นั้นพวกเธอก็สืบทอดความรับผิดชอบของครอบครัวในการเป็นนักสืบเทพนิยาย โชคดีอาชญากรรมประหลาดส่วนใหญ่ของเมืองนี้ และประจันหน้ากับชาวเมืองที่อันตรายที่สุดบางคน ระหว่างโชคดีปริศนาคดีแล้วคดีเล่า สองสาวก็พอจะเดารูปแบบที่กวนประสาทได้ คนร้ายทุกคนที่พวกเธอเจอเป็นสมาชิกกลุ่มลึกลับที่รู้จักกันในนามมือสีเลือด ซึ่งมีสัญลักษณ์เป็นรอยมือสีแดงเหมือนเลือด เช่นเดียวกับรอยที่ตำรวจพบในรถของพ่อแม่ของซาบรีนากับดาฟเน! ซาบรีนา รู้ดีว่าสักวันหนึ่งเธอจะต้องเผชิญหน้ากับผู้นำกลุ่มและผู้ลักพาตัวพ่อแม่เธอไป และตอนนี้ขณะที่เธอจ้องมองเด็กหญิงตัวเล็กท่าทางประหลาดสวมเสื้อคลุมสีแดง คนนี้ เธอถึงกับตกตะลึง เธอไม่เคยคิดเลยว่าคนที่อยู่เบื้องหลังความเจ็บปวดของเธอจะเป็นเด็กคนหนึ่ง

ซาบรีนากำหมัด พร้อมจะต่อสู้กับคนที่จับตัวพ่อแม่เธอไป แต่กลับเจ็บแปลบที่แขนซ้ายซึ่งแทบทำให้เธอล้มลงไปกองกับพื้น แขนเธอหัก เธอสลัด

ความทรมาน แล้วจับจ้องสายตาไปที่เด็กคนนั้นอีกครั้ง เด็กหญิงตัวน้อยน่าจะอายุพอๆ กับดาเฟเน แต่ใบหน้ากลับเป็นโฉมหน้าบิดเบี้ยวเต็มไปด้วยความโกรธเหมือนผู้ใหญ่ที่แทบจะปิดบังความวิกลจริตเอาไว้ไม่อยู่ ซาบรีนาเคยเห็นผู้ชายคนหนึ่งที่มีสีหน้าแบบนั้นบนหนังสือพิมพ์ครั้งหนึ่ง ตำรวจเพิ่งจับกุมเขาข้อหาฆ่าคนห้าคน

"อย่ามายุ่งกับพ่อแม่ฉันนะ" ซาบรีนาสั่งพร้อมกับก้าวเข้าไปหาเด็กหญิงคนนั้น แล้วคว้าเสื้อคลุมของเด็กคนนั้นไว้ด้วยมือข้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บ

"นี่มันพ่อกับแม่ของหนู" เด็กหญิงตัวน้อยกรี๊ดเสียงพร้อมกับสะบัดหลุด "หนูมีน้องชายตัวน้อยกับแมวเหมียวด้วย พ่อได้ตัวยากับหมาน้อยของหนูมา เราทั้งหมดก็จะเป็นครอบครัว แล้วจะได้เล่นเกมครอบครัวกัน"

เด็กหญิงคนนั้นยกมือขึ้น มันเลอะไปด้วยสิ่งที่ซาบรีนาหวังว่าจะเป็นแค่สีแดง เธอหันไปประทับฝ่ามือไว้ที่กำแพง ทั้งรอยสีเลือดอันแสนคุ้นเคยเอาไว้ รอยมือมีอยู่ทั่วไปหมด — บนกำแพง พื้น เพดาน หน้าต่าง แม้กระทั่งบนเสื้อผ้าของพ่อแม่ซาบรีนา

"หนูไม่ต้องการพี่สาว" เด็กหญิงคนนั้นพูดต่อ "แต่คุณจะอยู่เล่นกับแมวเหมียวของหนูก็ได้นะ"

เธอขึ้นไปที่เจ้าสัตว์ประหลาดซึ่งกำลังตบพักด้วยอุ้งมือใหญ่ยักษ์ เด็กชายภูตกระโจนหลบแรงตบแต่ละครั้งของเจ้าสัตว์ร้าย เขาหลบอยู่ได้ไม่นาน "แมวเหมียว" ของเด็กหญิงตัวน้อยเร็วดุจสายฟ้าฟาด มันหวดหางใส่พัก ฉีดยาหวูดหวีด ส่งผลให้ตู้เก็บเอกสารฝุ่นเคลอะลุ่มคว่ำววางห้อง ลิ่นชักหลุดออกเอกสารที่เก่าจนเหลืองนั้บร้อยๆ ทะลักออกมา

ซาบรีนาหันกลับไปมองเด็กหญิงตัวน้อย

"เธอเป็นใคร" ซาบรีนาถาม แต่เด็กน้อยแค่มิ้มแล้วล้วงมือลงไปใ้กระเป๋า เธอหยิบแหวนเงินวงเล็กๆ ออกมาแล้วสวมไปที่นิ้ว แสงสีแดงเข้มปกคลุมเด็กหญิงตัวน้อยและพ่อแม่ของซาบรีนาที่กำลังหลบอยู่

"บอกยากับหมาน้อยของหนูว่าหนูกำลังมา แล้วค่อยพบกันเร็วๆ นี้ จากนั้นเราก็จะได้เล่นกัน" เด็กวิกิลจรีตพูดเสียงเรียบ เธอยกมือเล็กๆ ขึ้น แล้วทันใดนั้นเจ้าสัตว์ประหลาดก็เลิกต่อสู้ มันหันไปหาเด็กหญิงตัวน้อยแล้วโบหน้าดูร้ายของมันก็นิ่งสงบ

"แมวเหมียว เราต้องหาบ้านเด็กเล่นหลังใหม่กันแล้ว เฝ้าหลังนี้ซะ" เด็กหญิงตัวน้อยหัวเราะคิกคัก จากนั้นดูเหมือนโลกจะยึดออกราวกับมีใครกำลังดึงมุมสายตาของซาบรีนา และในช่วงพริบตาเด็กหญิงประหลาดคนนั้นก็หายวับไป พาดัวพอกับแม่ของซาบรีนาไปด้วย

"ไม่!" ซาบรีนาร้องแล้วรีบวิ่งไปที่เตียงเปล่า

เจ้าสัตว์ประหลาดอ้าปากใหญ่ยักษ์แล้วเปลวไฟก็พุ่งออกมา มันพับที่อยู่ตรงหน้าต่างสกปรกติดไฟ แล้วเปลวไฟก็ลามขึ้นกำแพงทำให้วอลล์เปเปอร์ต่างๆ กลายเป็นเถาเถน เจ้าสัตว์ประหลาดเฝ้ากำแพงแล้วกำแพงเล่า ส่งผลให้ประกายไฟและเถาเถนคลุ้งไปทั่ว ภายในไม่กี่วินาทีทั้งห้องก็ไหม้ไฟ

"ซาบรีนา หลบ!" พักตะโกน

ซาบรีนาทำตามคำสั่งในจังหวะที่ไฟพ่นหลอมละลายของเจ้าสัตว์ประหลาดพุ่งออกมาเฉียดหัวเธอไปไม่กี่นิ้ว มันคำรามด้วยความหงุดหงิดแล้วหวดพักด้วยหางยาวๆ ของมัน ส่งให้เขาลอยละลิวข้ามห้องไปชนตุ๊กกำแพงแล้วร่วงลงมาที่พื้น เสื้อเชิ้ตของเขาติดไฟ ซาบรีนารีบวิ่งเข้าไปหา ตบเปลวไฟให้ดับก่อนที่เด็กชายจะไหม้ พักตะกายขึ้นยืนอีกครั้งแล้วก้าวไปขวางระหว่างซาบรีนากับเจ้าสัตว์ประหลาด ซึ่งคอยคุมเชิงทั้งสองไว้ น้ำลายของมันหยดเหมะๆ เด็กชายชักดาบไม้เล่มเล็กที่เหน็บอยู่ที่เข็มขัดแล้วตีเข้าที่จมูกเจ้าอสูร "เข้ามาเลยเจ้าอัปลักษณ์ เครื่องชกจะร้อนแล้วสิ"

แต่ไม่ทันที่พักจะได้หวดใส่เจ้าสัตว์อู้อัยอีก เสียงแตกปริน่าสยดสยองก็ดังมาจากเหนือตัวเขา แล้วเพดานแผ่นใหญ่ก็หล่นโครมเหนือตัวเจ้าอสูรพอดี เด็กทั้งสองเซถอยหลังจากกองซากปรักหักพังร้อนระอุ ซึ่งตอนนี้กองอยู่ตรงจุดที่

เจ้าสัตว์ร้ายเคยยืนอยู่ พักคว่ำตัวซาบรีนาแล้วลากเธอไปยังที่ปลอดภัยในขณะที่ เพดานส่วนที่เหลือพังครืนไปรอบตัว

"ฉันว่างานเลี้ยงเล็กแล้วนะ" เขาว่า

"เดี๋ยว!" ซาบรีนาตะโกน "แถวนี้อาจมีเบาะแสว่าเด็กคนนั้นเอาตัวพ่อแม่ฉันไปไว้ที่ไหนก็ได้"

"บ้านนี้เบาะแสอะไรก็หายไปหมดแล้ว" พักบอกพลางดึงเธอไปตามโถงทางเดิน "ถ้าเธอถูกฆ่า ยายแก่นั่นต้องบ่นฉันไปอีกนานแน่"

ทั้งสองผ่านห้องต่างๆที่เปิดโล่งเพราะประตูหลุดจากบานพับ ช่างในนั้นซาบรีนาเห็นเตียงโรงพยาบาลหลายเตียง รถเข็นโลหะชั้นสนิมหลายคัน และกระดาษที่เก่าจนเหลืองอีกหลายแผ่นกระจัดกระจายอยู่บนพื้น ทุกแห่งมีแต่รอยมือสีแดงน่ากลัว

นี่มันที่ไหนกัน ซาบรีนาสงสัย

เด็กทั้งสองรีบวิ่งฝ่าควันดำที่ทำให้สลัดจอนกระทั่งเจอประตูที่มีคำว่า *ทางออก* พอผลักเปิดออก ลมหนาวเย็นเฉียบวูบหนึ่งแทบจะกระแทกทั้งสองล้มแล้วพัดหิมะใส่หน้าทำเอามองไม่เห็น พักเอามือทั้งสองข้างป้องตาแล้วเพ่งมองไประหว่างนี้

"ฉันว่าเราอยู่ในภูเขานะ" เขาตะโกน

"เธอพาเราบินออกไปจากที่นี่ได้ไหม" ซาบรีนาถาม

"ลมแรงเกินไป" พักช่วยเธอออกมาจากประตู เอาแขนโอบตัวเธอไว้แล้วพาเธอฝ่ากองหิมะ

ทั้งสองก้าวไปไม่ถึงสิบสองก้าว กำแพงตึกก็ระเบิดอยู่ด้านหลัง ส่งให้ทั้งคู่ทั้งป่วนปลิวว่อน แท้เป็นเกล็ดขนาดยักษ์ของเจ้าสัตว์ร้ายก้าวมาตรงช่องที่เปิดออกกว้าง หัวของมันตามออกมา หันไปมาอยู่บนคอยาวๆ ขณะที่ดวงตากลูเป็นไฟมองหาเด็กทั้งสอง พอเห็นพวกเธอ มันก็เปล่งเสียงคำรามเหมือนสัตว์ตึกดำบรรพ์จนทำให้หิมะถล่มลงมาจากหมู่ไม้ที่อยู่ใกล้ๆ

เด็ก ๆ วิ่งหนี ฟุ้งเข้าไปในป่า ต้นไม้ที่ไร้ใบไม้ไม่ได้ช่วยกำบังและไม่ได้ช่วยกันลมเย็นเฉียบเลย จนซาบรีนา รู้สึกเหมือนกับคมมีดเล็ก ๆ กำลังกรีดใบหน้า ทางเลือกเดียวของทั้งคู่คือวิ่งต่อไป เธอและพักตะกายหินขึ้นไปยังลานโล่งที่ยอดเนินสูงชัน มันเป็นทางตัน ข้างหน้าทั้งสองเป็นหน้าผา ลึกลับที่ร้อยฟุตลงไปยังหุบเขาฮัตสัน เบื้องล่าง ทั้งเมืองเพอร์รีพอร์ตแลนดิงแผ่กว้างอยู่ตรงหน้า ถ้าซาบรีนาไม่ได้คิดว่าพวกเธอต้องตายแน่ เธอคงคิดว่าวิวทิวทัศน์ที่นี่สวยงามทีเดียว

"พัก ฉัน..."

เด็กชายหันมามองเธอ "ฉันรู้ว่าเธอจะพูดอะไร ฉันว่ามันเป็นความคิดที่เยี่ยมไปเลย ฉันจะทิ้งเธอไว้ที่นี่แล้วรักษาชีวิตฉันเอาไว้"

"ฉันไม่ได้จะพูดอย่างนั้นซะหน่อย!" ซาบรีนาตะโกน "ฉันกำลังจะถามว่าเธอคิดหาวิธีพาเราออกไปจากที่นี่ได้หรือเปล่าต่างหาก"

"กริมม์ ปกติเธอก็เป็นฝ่ายวิ่งไปแหกปากไปอยู่แล้วนี่"

ซาบรีนาก้มลงมองเนินเขาสูงชัน มันปกคลุมไปด้วยหิมะ "ถ้าเรามีเลื่อนก็ดีสิ" เธอพิมพ์

ตาพักเป็นประกาย เขาหันไปอีกทางแล้วก้มลงคลาน

"เธอกำลังทำอะไรนะ" ซาบรีนาถาม

"ปีนขึ้นหลังฉัน" พักยืนยัน "ฉันนี่ก็อะไรออกแล้ว"

ซาบรีนาชินกับ "ความคิดต่าง ๆ" ของพักแล้ว พวกเธอมักไปจบการเดินทางที่ห้องฉุกเฉิน แต่ในเมื่อเจ้าสัตว์ประหลาดกำลังปีนป่ายขึ้นมาตามไหล่เขาที่เต็มไปด้วยหินด้านหลังพวกเธอ จึงไม่ค่อยมีทางเลือกมากนัก

ซาบรีนานั่งคร่อมบนหลังเด็กชาย

"เรียบร้อย แล้วไงต่อ"

"จับเขี้ยวฉันเอาไว้นะ"

"จับอะไรนะ"

พักหันหัวไปทางเธอ ใบหน้าของเขาแปลงเป็นตัวอวอร์ส เขามีเขี้ยวยาวๆ สองซึ่งงอกออกมาจากปากกับหนวดที่มีขนแข็งๆ หนาๆ จมูกของเขาหดเข้าไปในหน้าสีดำเป็นมัน ดวงตาของเขาเป็นสีน้ำตาลดวงโต ซาบรีนาหมอบลงแล้วเอื้อมแขนข้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บไปจับเขี้ยวข้างหนึ่งเอาไว้แน่น

"เล่นอย่างนี้ไม่เอานะ" เธอคราง "ความคิดนี้ไม่เห็นเข้าท่าเลย"

"ความคิดที่ไม่เข้าท่าก็คือความคิดที่ยังไม่เคยได้ลองทำต่างหาก" พักพูดในขณะที่ร่างของเขาเริ่มพอง ขึ้นไขมันขยายขึ้นได้ตัวซาบรีนา เลื้อยเช็ดของพักหายไป และถูกแทนที่ด้วยผิวหนังที่ลื่นเป็นพิเศษ "อย่ายื่นมือยื่นเท้าออกไปจนกว่าเราจะหยุดสนิท" เขาตะโกน *"ไปละนะ!"*

พักกระโจนไปข้างหน้าพอดีกับที่เจ้าอสูรขึ้นมาถึงยอดเนินเขา ร่างอวอร์สลื่นๆ ของเด็กชายพุ่งฉิวลงเนินสูงชันไปยังตัวเมือง ซาบรีนาจับไว้แน่นสุดชีวิต

พวกเขาพุ่งฉิวไประหว่างหมู่ไม้ กระเด็นกระดอนข้ามหินที่เ็นไพล์ออกมา ซาบรีนาเหลือवलกลับไปมอง มันใจว่าเจ้าสัตว์ประหลาดไม่ได้ตามพวกเขา ระหว่างการหนีที่เลวร้ายครั้งนี้แน่ แต่กลับเห็นมันไถลลงเนินเขามาด้านหลังทั้งสอง ชนต้นไม้ล้มรวากับพวกต้นไม้ไม่ได้ยุดตรงนั้นด้วยซ้ำ **"แจ็บเบอร์ว็อกกี!"** มันร้องลั่น

พักในร่างอวอร์สรีไปที่ริมฝั่งแม่น้ำที่จับตัวเป็นน้ำแข็ง พุ่งขึ้นทางลาดจากชั้นหินที่ไพล์ขึ้นมา แล้วทะยานไปในอากาศ เด็กทั้งสองร่วงหล่นเหมือนไม่มีวันถึงพื้น จากนั้นก็กระแทกพื้นอย่างแรง เจียดกึ่งแหลมๆ ของต้นไม้ไวกไปหวุดหวิด ซาบรีนาเหลือवलกลับไปมองอีกครั้งเพื่อจะดูว่าเจ้าสัตว์ประหลาดมาถึงไหนแล้ว มันก็ใช้ทางลาดหินแล้วทะยานขึ้นไปในอากาศเหมือนกัน มันกระพือปีก แล้วทะยานสูงขึ้นไปเรื่อยๆ จากนั้นลมแรงก็กระแทกมันออกนอกเส้นทางไปชนเข้ากับไหล่เขาอย่างจัง ผ่านไปสักพักใหญ่ๆ ซาบรีนามองไม่เห็นมันอีกต่อไป แต่ยังได้ยินเสียงมันร้องแหลมอยู่แว่วๆ

"ฉันว่าเราถึงห่างมันแล้วนะ! เราปลอดภัยแล้ว!" เธอร้อง ขณะที่ยืนเดินเข้าสู่ทางราบ โศคร้ายที่ร่างลื่นๆ ของพักยังคงพุ่งหวิวไปเมื่อทางหลวงกว้างสี่เลนสำหรับรถที่วิ่งด้วยความเร็วปรากฏอยู่เบื้องหน้า เมื่อไม่สามารถหยุดได้ พักจึงไหลเข้าไปสู่การจราจร หมุนตัวหลายตลบเนื่องจากเขาพยายามจะหลบรถบรรทุก ผู้ขับขี่ที่แตกตื่นกระที่บเหยียบเบรก ล้อรถดังเอี๊ยด ชนกันหลายคน เสียงแตรแหลมดังระงม แต่เด็กทั้งสองก็ยังหยุดไม่ได้ อีกฝั่งของถนนคือเนินเขาสูงชันอีกลูก ทั้งสองถลาลงไป มุ่งหน้าตรงไปยังโรงนาเก่าที่จะพังมิพังแหล่ ประตูโรงนาเปิดกว้าง แล้วพวกเขา ก็ไหลตรงเข้าไป ในที่สุดก็ชนเข้ากับกำแพงคอกม้าว่างเปล่าอีกฟาก

"ไปเล่นกันอีกรอบเถอะ!" พักว่า หัวเราะร่วนเสียจนล้มกลิ้งไปบนท้องที่มีชั้นไขมันผละๆ ขณะหัวเราะไป เขาก็แปลงร่างกลับเป็นร่างจริง -- เด็กชายอายุสิบเอ็ดขวบน่ารักอายุ

ซาบรีนาจับแขนข้างที่เจ็บแล้วเพ่งมองไปรอบโรงนา ฟางสองสามมัดตั้งอยู่ตรงมุม ส่วนคราดเก่าๆ ขึ้นสนิมอันหนึ่งวางอยู่บนพื้น หน้าต่างบานสูงหลายบานบนกำแพงเปิดกว้างให้พายุหิมะพัดเข้ามาด้านใน ที่นี่เป็นที่ซ่อนตัวที่ดีเยี่ยม ถ้าพวกเขาไม่แข็งตายไประหว่างนั้นเสียก่อน

"กริมม์ ทำทางเธอยังกับดกตันไม้้อับลักษณ์แล้วกระแทกใส่กิ่งยั่วเหยียดลงมานั้นแหละ" พักพูดเมื่อเขาหยุดหัวเราะคิกคัก หัวของซาบรีนาเจ็บมากจนคิดคำพูดตอกกลับไม่ออก เธอเหนื่อยล้าและแขนของเธอก็รู้สึกราวกับจะหลุดออกมาได้ทุกเมื่อ พักคงจะสัมผัสได้ว่าเธอรู้สึกหมดสภาพแค่ไหน หรือไม่เขาก็อาจจะได้ยินเสียงฟันเธอกระทบกันดังกึกๆ เพราะเขาทำบางอย่างซึ่งไม่ใช่ตัวพักเลยจนซาบรีนาไม่อยากจะเชื่อ เขาลุกขึ้น นั่งลงด้านหลังเธอ แล้วปล่อยยให้ปีกฤดูอันใหญ่ยักษ์ของเขาออกออกมาจากหลัง จากนั้นเขาก็เอาปีกโอบตัวเธอเอาไว้เพื่อไล่ความหนาวเหน็บ นี่เป็นเรื่องดีๆ อย่างแท้จริงครั้งแรกที่คนที่ได้ชื่อว่าร่าชาแห่งตัวโกงคนนี้เคยทำให้เธอ โดยนิตยแล้วเธออยากจะล้อเขาสำหรับช่วงเวลา

แห่งความเห็นอกเห็นใจที่ทำได้ยากยิ่งนี้ แต่เธอกัดฟันไม่พูดออกมา เป็นเพราะรู้ดีว่าพักจะเบี่ยงจากไป แล้วเธอก็จะแข็งตายเป็นก้อนน้ำแข็ง

"นั่นมันตัวอะไรนะ" ซาบรีนาถาม

"มันเรียกว่าแฉับเบอร์วีกก็" พักบอก "พิน หาง และความน่าสะพรึงกลัวหนักสองตัน เท่าที่ได้ยินมา มันฆ่าไม่ตาย แต่ไม่ต้องห่วงหรอก กริมม์ มันไปแล้ว แคว้นนี้มันก็โดนราชาแห่งตัวโกงเล่นงานจนสาสมแล้วละ"

"เราต้องการความช่วยเหลือ" ซาบรีนาบอกพลางตัวสั้น

"ฉันจัดการเอง" พักบอก เขาล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าดึงฟลูตไม้อันเล็กออกมา แล้วเป่าทำนองสูงปรี๊ดสั้นๆ ภายในไม่กี่วินาทีแสงดวงเล็ก ๆ ผุดใหญ่ก็หลั่งไหลเข้าทางหน้าต่างหลายบานที่เปิดอยู่มาล้อมรอบตัวทั้งสอง พวกมันดูเหมือนหิ่งห้อย แต่ซาบรีนา รู้ดีกว่านั้น พวกมันคือฟีกซีรับใช้ของพัก -- หรืออย่างที่เขารู้จักพวกมันว่าลูกสมุน -- และพวกมันทำตามที่พักบอกให้ทำทุกอย่าง โดยเฉพาะเรื่องก่อวินาศกรรม พวกมันบินหึ่งไปรอบเด็กชายผู้นำและรอคำสั่ง "ไปเอาตัวยายแก่มา" พักบอกพวกมัน "แล้วเอาอะไรมาให้ฉันจุดไฟด้วย"

พวกฟีกซีบินหึ่งพุ่งออกไปทางหน้าต่างต่างโรงนา ฟีกใหญ่ ๆ พวกมันจำนวนหนึ่งก็กลับมาพร้อมกับแบกกิ่งไม้และไปไม้แห้งมาด้วย พวกมันกองกิ่งไม้ไปไม้ไว้หน้าเด็กทั้งสองแล้วบินหิวไปอีกครั้ง ไม่นานฟลูตที่สองก็กลับมาพร้อมกับแบกรูดเปียร์มาขวดหนึ่ง ซึ่งพวกมันค่อย ๆ วางไว้ในมือพัก

"พวกแก่นี่บริการดีจริงๆ เจ้าลูกสมุนทั้งหลาย" เขาพูด พลางหมุนฝาแล้วโยนมันไปที่มุมโรงนา เขาดีใจอีก ๆ จนหมดขวดแล้วโยนขวดทิ้ง

"อ้อาา" เขาว่า พลางเอาแขนเสื้อเช็ดปาก

"สดชื่นชื่นไหมล่ะ ฉันไม่อยากเห็นเธอหิวน้ำนะ จะเอาแซนดวิชด้วยไหม" ซาบรีนาตะคอกใส่ พักคิดถึงแต่ตัวเองเสมอ

"ใจเย็น ๆ นะ" เด็กชายว่า "เราต้องทำอะไรสักอย่างก่อนที่เธอจะกลายเป็นกริมม์น้ำแข็งใส"

เขาหุบปีก ยืนขึ้น แล้วฟิงกองซุง เขาน้ำตาคลอ เห็นได้ชัดว่ามาจากการตีมน้ำอัดลมอัดแก๊สพวกนั้น ทันใดนั้นเขาก็อ้าปากกว้างแล้วเรอ เสียงเรอต่ำมาจากลำคอ และที่ทำให้ซาบรีนาแปลกใจมากก็คือมันตามมาด้วยลูกไฟที่พุ่งออกจากปากเด็กชายมาจุดพื้น ซาบรีนาารู้สึกถึงความอบอุ่นของไฟทันที

"ไม่ยักรู้ว่าเธอทำอย่างนี้ได้ด้วย" เธอว่า

"โอ๊ะ ฉันนะมีแต่เรื่องให้หน้าแปลกใจเต็มไปหมดแหละ" เด็กชายบอกอย่างภูมิใจพร้อมกับเสียงกรู้งๆ ดังมาจากท้องของเขา "อยากเห็นว่าฉันทำอะไรออกมาทางกันได้อีกไหมล่ะ"

พิกซีน้อยทั้งหลายส่งเสียงหึ่งกันดังจ๊อกแจ้ก สำหรับซาบรีนา เสียงพวกมันฟังดูเหมือนกำลังหัวเราะอยู่

"เอ่อ อย่าดีใจว่าขอบคุณ" เธอบอก เขียบเข้าไปใกล้กองไฟขึ้น

"ตามใจ" เขาบอกแล้วก็หันไปทางผู้รับใช้ตัวน้อย "พวกแกกลับไปรอขยายแก่ที่ถนนก่อน แล้วค่อยมาตามฉันตอนที่ยายแก่มาถึง"

แสงดวงน้อยๆ กะพริบติดๆดับๆ ราวกับจะบอกว่าพวกมันเข้าใจ พวกพวกมันไป พักก็เอาปีกภูตขนาดใหญ่โอบซาบรีนาเอาไว้อีกครั้ง

"ฉันขอโทษที่เราช่วยพ่อแม่เธอไม่ได้" เขากระซิบ

ซาบรีนาอยากร้องไห้ เธอเกือบจะช่วยเฮนรี่กับเวโรนิกาได้อยู่แล้ว แต่พวกเขากลับหลุดลอยไปได้ เธอจะสู้กับเด็กหญิงตัวน้อยในเสื้อคลุมสีแดงที่เห็นได้ชัดว่ามีพรสวรรค์ด้านเวทมนตร์และควบคุมเจ้าสัตว์ประหลาดร่างยักษ์ที่มีพินนับไม่ถ้วนได้อย่างไร ซาบรีนาเป็นแค่เด็กผู้หญิงธรรมดาอายุสิบเอ็ดขวบ เธอไม่มีพลัง เธอเหลียวกลับไปมองพิก เขาเป็นภูต -- สิ่งมีชีวิตที่มีเวทมนตร์อย่างแท้จริง พิกสามารถแปลงร่างเป็นสัตว์ได้สารพัดชนิด เขาบินได้ เขามีพิกซีรับใช้ และตอนนี้เห็นได้ชัดว่าแม้แต่พฤติกรรมน่ารังเกียจของเขาก็ยังมีประโยชน์ เด็กชายมีพลังเหลือล้นและมันก็ทำให้เขาไม่เกรงกลัวจนซาบรีนาอิจฉา

"ฉันอยากให้เราปิดเรื่องวีรบุรุษนี้เอาไว้" เขาพูดขึ้น ชัดแจ้งหะความคิด

ของเธอ "สิ่งสุดท้ายที่ฉันต้องการก็คือเธอปากโป้งบอกทุกคนในเมืองนี้เรื่องที่ผม
เป็นวีรบุรุษ ฉันไม่มีวันเป็นวีรบุรุษเด็ดขาด ฉันเป็นนายร้าย..."

"ที่ร้ายกาจที่สุด" ซาบรีนาว่า ต่อประโยคของเด็กชายให้จบ "ฉันรู้ว่า"
พักหรือที่รู้จักกันในนามราชาแห่งตัวโกงบอกโง่งเง้งหลายต่อหลายครั้งแล้วว่า
เขาเป็นพวกผู้ร้าย แต่ผมนี่ดูเหมือนเขาจะกู้สถานการณ์ได้อยู่เสมอ

"แล้วก็ห้ามลืมนะ!"

"จะลืมนะได้ยังไงเล่า" ซาบรีนาว่า "ก็เล่นบอกฉันทุกสัปดาห์ที่อยู่แล้วนี่"

พักไม่ตอบ แล้วเด็กทั้งสองก็เงียบกันอยู่นาน

"แต่ยังไงก็ขอบคุณนะที่ช่วยชีวิตฉัน" ซาบรีนาพูดขณะที่เธอรู้สึกเคลิ้ม
หลับ

"ไม่มีปัญหา ฉันจดยอดการค่าใช้จ่ายของเธอไว้แล้ว" เขาตอบ

ตัวอย่าง

ดรอบตรักริมมรรวมญาติ

สำหรับซาบรินาและดาฟเน กริมม์ นักสืบเทพนิยายรุ่นล่าสุดของตระกูล
มืออยู่คดีหนึ่งที่พวกเขาอยากไขมากกว่าคดีอื่น ๆ
นั่นคือ ใครลักพาตัวพ่อกับแม่ของพวกเขาไปนานถึงปีกว่า
ซาบรินาเข้าไปยังสถานที่ซ่อนตัวของมือสี่เล็ด
กลุ่มชาวนิรันดร์ชั่วร้ายที่กักขังพ่อกับแม่ของเธอเป็นนักโทษ
เธอมีโอกาสร่วมพ่อกับแม่ แต่กลับถูกตัวละครอันโด่งดังที่สุดในโลกขัดขวาง

เด็กธรรมดาคนหนึ่งจะต่อกรกับเด็กผู้มีเวทมนตร์ได้อย่างไร
ด้วยความช่วยเหลือของน้องสาว (ผู้แข็งแกร่งกว่าที่ซาบรินาคิด)
และญาติผู้สาบสูญไปนาน ซาบรินาเจออาวุธทรงพลัง
ที่เอาไว้สู้กับศัตรู และค้นพบว่าเวทมนตร์มีратаสูงที่เดียว

NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

หมวดนวนิยายสำหรับเยาวชน/แฟนตาซี

ราคา 124 บาท

ISBN 978-616-04-1093-4

9 786160 410934